

ogsaa for Fremtiden fælles Anliggender skal Island have sin egen Lovgivning og Forvaltning, at i disse Anliggender er den lovgivende Magt hos Rigsdagen og Kongen i Forening osv. Meningen deraf er altsaa den, at i disse Anliggender har for Fremtiden den almindelige danske Lovgivningsmagt Intet at sige. Nu vil jeg slet ikke i dette Dieblif opfaaste det Spørgsmaal, hvorvidt denne Bestemmelse i Realiteten er rigtig og hensigtsmæssig eller ikke. Jeg er villig til at indrømme, at det efter min Mening er rigtigst at indrømme Island en saa vidtstrakt Selvstændighed i de Anliggender, som særlig vedrøre Island, som det paa nogen Maade er muligt; men jeg tillader mig at formene, at der vel kunde være Punkter, der kunde fortjene en nærmere Underfølgelse, og om ikke de Regler, som gives i det islandske Udkast § 5, kunne siges om ikke just at komme i Strid med, saa dog i alt Fald at staae i daarlige Harmoni med de Regler, som man maa tænke sig fremdeles bestaaende hos den almindelige Lovgivningsmagt. Jeg skal nævne et enkelt Punkt. Det er i den nugældende Bestemmelse med Hensyn til den islandske Lovgivningsmagts eller rettere Althingets Competence sagt, at Althinget har raadgivende Virksomhed med Hensyn til de Island udelukkende vedkommende Love og Foranstaltninger. Dette Ord udelukkende findes ikke i det islandske Udkast § 5; Følgen maa altsaa blive, at i de særlige Anliggender, som omtales i § 5, og som ere alle de, der ikke omtales i § 3, har Islands Althing med Kongen i Forening, naar dette Forslag maatte blive til Lov, udelukkende Myndighed, uden Hensyn til om disse Anliggender maatte have Sider, der ogsaa berøre de almindelige Landsanliggender, navnlig de kongerigske Anliggender, og jeg skal nævne en saadan Sag, som dog virkelig maa siges at vedrøre kongerigske Forhold. Som bekendt har Island endnu ikke sin egen Høstesteret. Hvorvidt det vilde være rigtigst at give Island sin egen Høstesteret, derom vil jeg ikke nu udtale nogen Mening; det sees af Motiverne, at man tænker sig det som rimeligt i Fremtiden at lade

Island faae sin egen øverste dømmende Myndighed, men jeg tillader mig at formene, at det dog ikke gaaer an at henlægge det under den særlige islandske Lovgivnings udelukkende Omraade at ordne et Forhold, der griber ind i den Virkekreds, som engang ifølge de bestaaende Retsforhold tilkommer Kongerigets øverste dømmende Magt. Dette synes ikke ret vel at lade sig forene med den almindelige Grundlovsbestemmelse om, at den dømmende Magts Udøvelse og Omraade kun kan ordnes ved Lov, og det vilde tilvisse være noget høist Besynderligt, om Islands Althing i Forbindelse med Kongen i en nærmere eller fjernere Fremtid skulde kunne tage Bestemmelser om Ordningen af Retspleien paa Island, som middelbart maatte medføre, at Kongerigets Høstesteret, altsaa den dømmende Magt i Kongeriget, blev undergivet Forandring, uden at der var givet Kongerigets Lovgivningsmagt den mindste Leilighed til derom at udtale nogen Mening. Der er andre Punkter, som ligeledes fortjene nærmere Overveielse. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds har allerede gjort opmærksom paa den Bestemmelse i det Udkast, som er forelagt det islandske Althing, at naar der opstaaer Tvist om, hvorvidt en Sag hører til de fælles eller til de for Island særlige Anliggender, skal en saadan Tvist afgjøres ved allerhøieste Resolution. Det forekommer mig, at han med Rette gjorde opmærksom paa, at Afgjørelsen af, hvad der skal betragtes som fælles eller særlige Anliggender ligesom for Island, tillige faaer Indflydelse paa Grændsen mellem den almindelige danske og den særlige islandske Lovgivningsmyndighed, men at det saa dog ikke gaaer an, at Kongen ved sin Resolution kan afgjøre dette Spørgsmaal. Den samme Paragraph indeholder et andet overordentlig vigtigt Punkt. Det hedder nemlig, at Island ikke skal udrede noget Bidrag til de Anliggender, som vedblive at være fælles, og i hvilke ogsaa fremtidig den lovgivende Myndighed skal tilkomme Landets almindelige, det vil altsaa sige Kongerigets lovgivende Magt, men at det, naar Islands